

Full diocesà

15 de febrer del 2015

p4 i p5 —Nova edició d'«Efatà», òrgan de la Delegació de Catequesi

p6 —Repàs de la biografia de santa Teresa de Jesús en el seu any jubilar

Consistori: nous cardenals

El papa Francesc ha convocat un consistori de cardenals que tindrà lloc el dies 14 i 15 de febrer del 2015, en els quals n'ha nomenat quinze d'electors i cinc més que no ho són per haver superat els vuitanta anys d'edat. Entre els nous cardenals destaca la figura de Ricardo Blázquez, arquebisbe de Valladolid i president de la Conferència Episcopal Espanyola.

Actualment els cardenals espanyols són Antonio Maria Rouco Varela, Francisco Álvarez Martínez, Carlos Amigo Vallejo, Antonio Cañizares Llovera, Lluís Martínez Sistach, José Manuel Estepa Llaurens, Fernando Sebastian Aguilar, Eduardo Martínez Somalo, Julián Herranz Casado i Santos Abril i Castelló.

En una carta als nous purpurats, el papa Francesc ha demanat que siguin humils i que evitin «festes luxoses». El Sant Pare els ha dit que «mantenir-se en humilitat en el servei no és fàcil quan es considera el cardenalat com un premi, com el cim d'una carrera, una dignitat de poder o de distinció superior. Per tant, és important el compromís diari per a mantenir allunyades aquestes consideracions, sobretot per a recordar que cardenal vol dir encardinar-se en la diòcesi de Roma per donar testimoni de la Resurrecció del Senyor i donar-ho tot, fins la sang si és necessari».

Francesc avisa que «allò mundà atordeix més que la *grappa* (un tipus de licor italià) en dejú».

«Quan mengeu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu»

Diumenge VI durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Levític

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornaler? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meva vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

(13,1-2.44-46)

Salm responsorial

En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.

(Salm 31)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan mengeu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com ho faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

(10,31-11,1)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

En aquell temps, es presentà a Jesús un lepros, s'agenollà i li digué, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar.» Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur.» A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat i certificar que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

(1,40-45)

«Començà de proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles i havia de quedar-se a fora»

«Sí que ho vull: queda pur»

Joan Mir i Tubau, prev.

L'evangeli d'avui és una mostra que ens fa adonar que, sovint, entre el que passava en la societat del temps de Jesús i el que passa en la nostra no hi ha cap diferència significativa. Fa la impressió com si el temps s'hagués aturat i que no hem tret cap lliçó dels errors passats: continuem essent allà on érem. No hem escarmentat. La primera lectura ens permet de fer-nos una idea de com havien de viure els leprosos, segons la llei jueva. Els leprosos eren marginats, exclosos de la vida social i religiosa del poble.

Avui, de marginats continua havent-n'hi. Però ara ja no són leprosos, sinó persones normals i corrents que són «aparcades» sense compassió per un sistema econòmic que genera desigualtat. Segons el papa Francesc, «avui hem de dir no a una economia de l'exclusió i la desigualtat», que és una «economia que mata». L'anàlisi que fa el Sant Pare ha d'escollar-se atentament: «Hem iniciat —diu— la cultura del “descartament”, que, a més, és promoguda.» Es tracta, subratlla el Papa, d'una cosa nova: «hom ja no està a baix, a la perifèria, o sense poder, sinó que està fora. Els exclosos no són “explotats”, sinó rebuigs, “sobrants”». Els leprosos eren els «sobrants» del temps de Jesús.

Jesús reacciona davant aquesta situació injusta i els prejudicis que la sostenen. Jesús es compadeix del leprós i el guareix. Jesús enceta una nova manera de fer que anirà repetint al llarg de l'Evangeli: primer és la persona humana i la seva dignitat. Jesús salva, allibera. I l'antic leprós no es pot estar d'anunciar-ho als quatre vents.

La imatge

Curació del leprós.
Monestir de Visoki Dechani,
Kosovo.

En temps de Jesús els leprosos eren uns marginats. Jesús no defuig el tracte amb els marginats; vol que el marginat deixi de ser-ho; facilita la seva reinserció social i no en fa ostentació. Bon exemple per al nostre temps, que ha marginat tanta gent.

Agenda

Lit. hores: Setmana II

16 dilluns

—Sant Onèsim, bisbe (c.†95)
Gènesi 4,1-15.25 / Salm 49 /
Marc 8,11-13

17 dimarts

—Els set sants fundadors dels Servites, eremites i predicadors (s.XIII)
Gènesi 6,5-8;7,1-5-10 / Salm 28 /
Marc 8,14-21

18 dimecres de Cendra

—Sant Eladi, bisbe (†632)
—Sant Àlvar, màrtir (†861)
Joel 2,12-18 / Salm 50 / 2 Corintis
5,20-6,2 / Mateu 6,1-6,16-18

19 dijous

—Sant Conrad, religiós (†1306).
Deuteronomi 30,15-20 / Salm 1 /
Lluc 9,22-25

20 divendres

—Sant Maurici Proeta, prevere
(†1544)
Isaïes 58,1-9a / Salm 50 /
Mateu 9,14-15

21 dissabte

—Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església (1007-1072)
Isaïes 58,9b-14 / Salm 85 /
Lluc 5,27-32

22 diumenge I de Quaresma / Cicle B

—La Càtedra de Sant Pere, apòstol
—Santa Elionor, verge
Gènesi 9,8-15 / Salm 24 /
1 Pere 3,18-22 / Marc 1,12,15

Ensenyant a pregar durant la Quaresma

Dinàmica de catequesi per a realitzar a la parròquia o a casa

La Quaresma és temps de pregària. La catequesi ha de propiciar un trobament personal amb Jesús, i aquest trobament es dona primordialment en un àmbit de pregària.

Ens diu el Directori de Catequesi: «*Quan la catequesi està penetrada pel clima de pregària, l'aprenentatge de la vida cristiana pren tota la seva profunditat... Es tracta, doncs, d'ensenyar a pregar amb els mateixos sentiments amb què Jesús s'adreça al Pare*» (DGC, 85).

Us proposem una dinàmica per a motivar la pregària dels nostres grups de catequesi durant aquesta Quaresma en el seu dia a dia, ajudant així a marcar un camí de preparació vers la

Pasqua. Aquesta iniciativa seria molt bo recolzar-la des de casa i buscar la implicació dels pares perquè acompanyin en la pregària els seus fills.

El primer que hem de fer és plantar amb ells en un test una llavor o bulb que creixi en unes cinc setmanes (p.e: *tulipes, narcisos o jacints*). Cada dia de Quaresma acompanyarem la pregària amb la cura de la planta. A mesura que avança la Quaresma la planta hauria de créixer. Així volem ensenyar-los que, perquè la nostra vida cristiana creixi i doni fruit, ha d'anar acompanyada de la pregària, de la relació personal amb Jesús. La parròquia del sembrador pot ser molt adient en aquesta catequesi (cf. **Lc 8,4-15**). També el text evangèlic del Dimecres de

Cendra, en què Jesús ens parla de l'actitud correcta per a pregar (**Mt 6,5-6**).

Tindrem diverses tires de paper amb la pregària de cada setmana, si pot ser, en cartolines petites de colors. I a mesura que passi aquella setmana i fem la pregària l'enganjarem al voltant del test. La pregària anirà acompanyada del reg de la planta (això serà uns tres cops a la setmana). Aquestes oracions es poden acompanyar d'un parenostre, d'un fragment bíblic, de la reflexió d'una estació del viacrucis... Per la Pasqua, quan la planta hagi brotat, la podem portar a l'església i la posarem en un lloc significatiu (prop del ciri Pasqual).

Pregàries

Suggeriments de pregàries per a les cinc setmanes de Quaresma relacionades amb l'evangeli de cada diumenge:

1a setmana: Jesús, ensenya'm a ser senzill i viure com tu em demanes.

2a setmana: Jesús, ajuda'm a estar atent a la teva Paraula.

3a setmana: Jesús, ajuda'm a estimar tot el que em parla de Tu.

4a setmana: Jesús, tu ets la meua llum, amb tu al costat no haig de tenir por.

5a setmana: Jesús, fes créixer el teu Amor en mi per a poder ser llum per als altres.

III Trobada diocesana de catequesi d'infants

Dissabte **21 de març** del 2015 a Sant Julià de Vilatorrada,
Col·legi del Roser (Av. Puig i Cunyer, 20)

Horari de la jornada

- 10h. Acolliment i esmorzar (el donarem).
- 10:30h. Presentació i grups.
- 11h. Gimcana per grups i activitat voluntària per als pares.
- 13h. Eucaristia.
- 14h. Dinar (cal portar-se'l).
- 15h. Activitats d'animació del grup Bufanúvols.
- 16:30h. Fi de la jornada.

Inscripció:

Cal autorització paterna i catequista acompanyant o pares:
catequesi@bisbatvic.com / 93 874 13 01.
Possibilitat de transport en bus (6 €). La resta de la jornada
no té cost. **Data límit: 13 de març.**

Llibres i Materials

Llibres

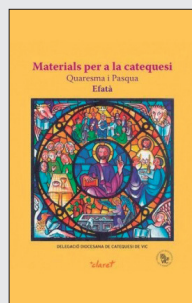
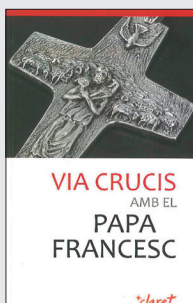
- 1- Via Crucis amb el papa Francesc. (Ed. Claret)
 - 2- Via Crucis per a nens. (Ed. Paulinas)
 - 3- El gran don. Via crucis para niños y adolescentes. (Ed. Paulinas)
 - 4- Materials per a la catequesi – Quaresma i Pasqua. (Delegació Diocesana de Catequesi de Vic)
- Sinopsis:* Amb aquesta nova publicació dels materials catequètics del butlletí Efatà, la Delegació Diocesana de Catequesi expressa, una vegada més, la seva fidelitat a la missió encomanada: estar al servei de la catequesi diocesana, al servei dels catequistes.

5- Anem al Baptisme! (Ed. Família de Jesús)

Sinopsi: Llibre de gran utilitat per a sacerdots i catequistes en els cursos prebaptismals per als pares i dels padrins dels nens que van a rebre el sagrament del Baptisme. També és molt útil per a participar activament durant la celebració del sagrament.

Recursos web

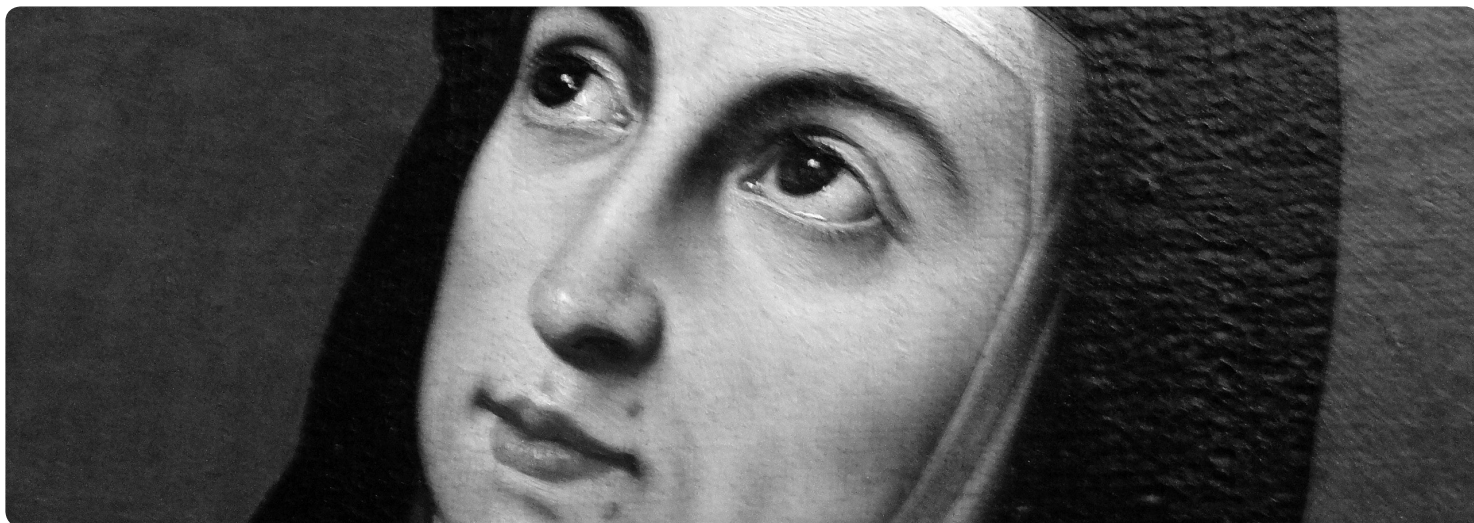
Ens recomana una catequista una web de recursos en Català:
<http://recursos.cnice.mec.es/bibliainfantil/catalan/nuevo/inicio/principal.htm>

Per comandes i informació:

Tel. 93 886 15 55/ info@diacvic.com

Amb seu també a Manresa al Casal de
l'Església: Tel. 93 875 32 03 /
despatx-inter-manresa@bisbatvic.com

Santa Teresa de Jesús, una enamorada de Déu

Repàs de la seva vida en el 500 aniversari del seu naixement

Teresa de Jesús, sens dubte la glòria més preclara de la ciutat d'Àvila, va néixer el 28 de març de 1515.

Tingué una profunda relació amb la seva mare, que va trobar en la filla la seva millor amiga i confident, compartint amb ella les seves devocions i gustos, com el de la lectura; primer, de les vides de sants, que propicien el desig de Teresa d'anar-se a terra de moros buscant el martiri, ja que li semblava que els màrtirs ho tenien molt fàcil per a anar a gaudir de Déu; i després, dels llibres de cavalleries, on també aprendrà el galanteig, que no trigarà a practicar amb els seus cosins en entrar en l'adolescència.

Adolescència a què arriba després de passar la dura prova de l'orfenesa, amb la mort prematura de Beatriz, amb només trenta-tres anys, quan Teresa amb prou feines havia complert els tretze.

Vocació

Portada pel seu pare a les Agustines de Gracia, per tallar més de soca-rel l'esmentada relació amb els cosins, començarà a sentir la crida a la vida religiosa. Vocació que madura amb les seves lectures i reflexions, que la impulsen a fugir de casa davant la negativa del seu pare a donar-li el consentiment. De fet, ingressa en 1535 al convent carmelità de l'Encarnació, coincidint amb la marxa dels germans homes a l'Amèrica recentment descoberta.

I en el seu convent hi viurà feliç vint-i-set anys, essent sempre, això sí, el centre de l'atenció i l'afecte de família, mon-

ges i seglars, i donant-se ardorosament a la virtut, després de la seva conversió en 1554.

Fundadora

Aconseguida la seva maduresa humana i espiritual, als seus quaranta-set anys, buscant de seguir amb major perfecció la crida que el Senyor li havia fet i ajudar l'Església amb la seva oració i clausura, funda en 1562 el convent de Sant Josep a Àvila, fundació que anirà seguida d'altres catorze, recorrent els camins de Castella i Andalusia, intervenint també directament en la fundació dels primers convents de descalços, com Duruelo i Pastrana, que es deuen a la seva iniciativa.

Per si no fos prou, en l'escàs temps que li deixa el seu quefer de fundadora, escriu els seus llibres, complint amb l'obediència que li imposen els seus confessors, i un sens fi de cartes amb les quals gestiona la vida, els problemes, les inquietuds dels convents, dels frares i monges, dels amics que formen la seva família i el seu entorn.

Finalitzada la fundació de Burgos en 1582, morirà a Alba de Tormes, el 4 d'octubre d'aquest mateix any, adolorit el cos però sencer l'esperit, quan anava camí d'Àvila, on estaven les seves arrels i l'esperaven les seves monges de Sant Josep, d'on era priora. Perquè Àvila va ser el seu bressol i allí cada pedra evoca avui la seva memòria, ja que ningú ha honorat tant com Teresa el seu nom i la seva història.

L'article

Déu, el primer i màxim humorista

Climent Forner, prev.

Tots devem estar encara commoguts per l'atac terrorista que es va perpetrar a París dies enrere contra el setmanari satíric *Charlie Hebdo*. Costa d'entendre que en els temps moderns, en què el diàleg interreligiós i intercultural s'ha anat intensificant, es donin fets lamentables com aquests. No s'hi val. A la condemna massiva tant popular com política que hi ha hagut com a resposta, s'hi ha afegit, com no podia ser d'altra manera, la del papa Francesc: «De la fe de les persones, sigui la que sigui, no se'n pot fer burla impunement.» Com tampoc de la raça, del sexe, de la condició social... Sí, ara són els islamistes d'alguns estats àrabs els qui sembla que vulguin imposar per força les seves creences fins a l'extrem de perseguir i assassinar els discrepants; no oblidem, però, que, segles enrere, nosaltres mateixos, els cristians, havíem fet més o menys el mateix (Croades, Inquisició). Ara, matar en nom de Déu hauria de ser inconcebible, almenys per a les religions monoteistes. És tant com negar la mateixa existència d'aquest Déu, almenys del Pare de nostre Senyor Jesucrist.

Estic parlant del Déu-Amor i del Déu-Humor. Sí, el veritable Déu cristià —Creador, Redemptor, Salvador del món—, no és el primer i màxim humorista? Fent sobretot una lectura de l'Antic Testament a la llum del Nou, això sí, o sigui arribant de ple a Jesús, el Messies, el Fill de Déu encarnat per obra de l'Esperit Sant, i, per tant, a les seves prèdiques, als seus miracles i a la seva vida en general, de Betlem al Calvari, tot plegat, incloent-hi tragèdies i mites, és un poema d'amor tan meravellós que sense humor no pot ser comprès ni acceptat, començant per les deliciosos paràboles evangèliques. Sense bon humor, s'entén; aquell que és fill de l'amor, no aquell que, provenint de la ignorància, la supèrbia, l'odi o la venjança, és corrosiu a tot ser-ho. Que ho diguin si no les moixaines encantadores entre mares i nadons, els jocs amorosos entre esposos, o les facècies divertides entre germans i amics. En cas negatiu, el perdó generós és l'únic remei possible. Amor i humor són dues cares de la mateixa moneda. Però si l'amor és infinit; l'humor té els seus límits, és clar, donada la fragilitat humana. Cal respectar les persones, pensin com pensin; no podem mofar-nos-en com si res. L'humor, necessari, cal que sigui intel·ligent i bo, inspirat per l'Esperit. Fins que no som capaços de riure'ns de nosaltres mateixos, no arribem a ser plenament lliures i madurs.

«Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin», va dir Jesús. En cas contrari, cal agafar-s'ho «com una broma piadosa, amb una rialla que esdevingui pregària» (Kierkegaard). El triomf definitiu de l'amor arriba quan el Pare, després de veure com hem escarnit llastimosament el seu Fill fins a crucificar-lo, el ressuscita d'entre els morts. És com si ens fes pam i pipa a tots plegats. Sort n'hi ha hagut i sort n'hi haurà del Déu-Amor-Humor!

El llibre

Viacrucis de la vida consagrada

F. Stano - A. Ferrero

Publicaciones Claretianas
Preu: 4,11 euros

El viacrucis és un acte de pietat significatiu i important de les comunitats de vida religiosa. Durant la Quaresma, i la Setmana Santa especialment, recorrem al costat de Jesús la tradicional via dolorosa, camí salvífic cap al calvari.

La vida consagrada sap que en el centre d'aquest camí hi ha la Creu, el signe més important de la nostra memòria. En ella resideix la saviesa de Déu que ha volgut ensenyar-nos que el camí de la glòria consisteix, precisament, en l'abaixament i la humilitat; un camí que la vida consagrada és cridada a recórrer més i més.

Un llibre, doncs, adient per a les comunitats religioses, a fi de seguir el camí quaresmal segons les petjades del Crist Crucificat.

Aquell 7 de febrer de 1916

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fou al vespre del 7 de febrer de 1916 quan lliurava la seva ànima a l'Altíssim el venerable bisbe de Vic, Josep Torras i Bages. Han passat noranta-nou anys i la nostra diòcesi no pot deixar de fer-ne recordança, perquè ja estem en el compte enrere per a celebrar el centenari de la mort del qui és anomenat «patriarca de Catalunya».

Han passat cent anys des de la mort del bisbe Torras i Bages i s'han produït molts canvis en aquesta terra nostra. En el temps de Torras i Bages la fe cristiana era l'ànima del poble català. Certament que també hi havia signes de la modernitat que anava configurant una altra manera d'entendre la vida i la relació de les persones amb Déu. El bisbe Torras i Bages amb el seu ministeri episcopal va fer present ben clara l'opció de l'Església pel diàleg entre la fe i la cultura. Bon continuador de la Renaixença, va maldar perquè es fessin ben paleses les arrels cristianes del nostre poble. Un poble que oblida les seves arrels va avançant pel camí de la pèrdua de la seva identitat. Però, tot i els canvis que en aquests cent anys s'han produït, la seva persona, els seus ensenyaments i la seva activitat com a pastor de la diòcesi de Vic ens continuen parlant en l'avui de la nostra societat i de la nostra Església.

L'Església ha de confessar sempre la senyoria de Crist, Senyor del món i de la història

Per tot això, és la meva voluntat com a bisbe diocesà que se celebri com pertoca el centenari del bisbe Josep Torras i Bages. A més, donant una ullada a la nostra història, ens trobem amb altres efemèrides que ens poden ajudar

a reflexionar sobre el passat, posant la mirada en un present apassionant, que ens llança al futur. Som una Església que venim de lluny, però que anem més lluny encara; l'Església que ha de confessar sempre la senyoria de Crist com el qui és, Senyor del món i de la història.

Les efemèrides a què feia referència són dues. Els mil cinc-cents anys de la primera notícia de la nostra diòcesi: l'any 516, en un concili provincial a Tarragona, signà Cini-di, bisbe d'Ausona. I l'altra efemèride significativa són els mil anys del bisbe Oliba: el comte Oliba i abat de Ripoll i de Cuixà fou consagrat bisbe de Vic l'any 1018. Tant en un cas com en l'altre es fa clara la presència de la fe cristiana que va configurant un territori. El bisbe Cini-di ens parla de la fe en Crist present en aquesta terra més de mil cinc-cents anys, mentre que la figura del bisbe Oliba ens parla de la lluita per fer possible la llibertat i la pau cristianes.

Totes aquestes efemèrides ens porten, doncs, a festejar-ho adequadament. El projecte «Episcopus» ens ajudarà a fer presents aquestes commemoracions perquè siguin un record agraït del passat i una reflexió que ens ajudi a viure el present, donant la resposta que Déu i la humanitat d'avui esperen.

